

TESTEDZŐ SPORT.

Székesfővárosunk ifjusági játszóttere.

Spencer Herbert „Értelmi, erkölcsi és testi nevelés“ című művében mondta, hogy „erős akarat és fáradhatlan munkaképesség, miket bőséges testi erőnek köszönhetni, még a nevelés nagy hiányaival is képes megmérkőzni; ha pedig ahoz még a teljes csn megfelelő nevelés is járul, mely az egészség feláldozása nélkül is elérhető: akkor a győzelem könnyűvé és biztossá lesz azon vetélytársak felett, kik a tulságos tanulás következtében elgyengültek, legyenek bár ezer, tudományosság tekintetében valóságos csudák“.

Az angol filozófus ezt az állítását az angol nép-nél szerzett tapasztalataiból vonta le. E szavak nagy, súlylyal bizonyítanak a szabadtéri játszótterek szükségése mellett, mely fölött ez időszerint csak nálunk lehet még vitatkozni.

Sokszor olvassuk, mily kedvezőtlen, de még há-tározottan ártalmas viszonyok közt cseperedik fel csenevészszé városi iskolás és nem iskolás ifjusá-gunk; gyakran hangzik el az a panasz, hogy az iskola ma idő és a tananyag halmaz tekintetében tul-nagy munkát ró növendékeire; hogy a munkás és iparos ifjuság szabad idejét egészség- és erkölcs-rontó mulatsággal tölti.

Hogy azonban ezekkel az indokolt panaszokkal szemben azt az óvó és gyógyító-szert valóban al-kalmaznák nálunk is, mely más kulturnép-nél bevált, azt hiába várja, aki a jövő nemzedékek testi és lelki züllése fölött aggodásba merül. Hiába, mert még mindig igen sokan vannak, akik didaktikus pedánságukkal egyre csak a multság és a munka közötti különbségen rágódnak, míg az ujabbkori ne-veléstan éppen azon van, hogy ezeket az ellentéte-ket elsimítsa.

Az igazi pedagógus ma arra törekszik, hogy az iskolai munkát a tanuló számára öröm és szórakozás forrásává, a játékot és szórakozást pedig nevelés-tani értelemben is értékesítővé tegye.

A mostani kísérleti és alkalmazott lélektan iga-zolta, hogy képzeink és érzelmeink java része motorikus eredetű, amint azt nálunk Lechner Ká-rolv kolozsvári egyetemi professzor is kimutatta. Valónak kell tehát elfogadnunk a testi nevelésnek a művelt külföldön hangoztatott nagy neveléstani, nép-mivelő jelentőségét annak egészségtani, testedző je-lentősége mellett.

Mint a legtöbb világváros, Budapest is abba a szomorú helyzetbe jutott, hogy a terjeszkedésével lépést haladó, jobban mondva fokozódó telekspekuláció, megfosztotta attól a lehetőségtől, hogy az ifju-ság nevelése terén is a korszerűség színvonalára emelkedjék.

A székesfőváros iskoláinak nincsenek játszót-terei; azok az egyes sportegyesületek pályáin zsel-

léteskednek. A munkás és iparos ifjuság testi nevelése is csak hasonló kegyelemkenyéren tengődik.

A székesfőváros fenkölt lelkü polgármestere, **Bárczy István**, pedagógus érzékét nem kerülte el ez a hiány. A közel multban tervbe is vette oly összegnek a főváros költségvetésbe való beleillesztését, mely több esztendőn át ismételten előirányozva hivatva lett volna az elődök nagy mulasztását pótolni. Terve zátonyra került, de nem az ő hibájából.

Kalmároskodás, tudatlansággal párosult kicsinyeskedés kölöncöt akasztott a haladók nyakába. Hogy a főváros ifjuságának testi nevelése a mai humanizmus korában ennyire háttérbe szorult, az tehát nem az európai magaslaton álló polgármestert és gárdáját, hanem a városatyákat terheli.

Nemrég két fővárosi lapban olvastuk, hogy a régi lóversenyteret ki fogják helyezni valahová messzebbre s hogy a városnak az ekként felszabaduló területet játszótérre, sportteleppé kellene átalakítania. Ez a terv önmagában is ha megvalósul, csak diszére fog válni Budapestnek.

Ez idő székfővárosunk sokan, talán azok közül is többen látogatják a „Grosser Garten“ melletti nagy, mintaszerű játszóteret, még pedig olyan időben, amikor ott játék folyik. Nézzék meg, elmélkedjenek fölötte, hogy ott naponta sok száz meg száz gyermek léleküdtő, tüdő tisztító, testedző mozgással — öntudatlanul bár — küzd a nagy város szomorú szociális viszonyain felburjánzott számos veszély ellen, amely egészségét meg akarja ejteni. Vegyék eszükbe, hogy a mi székesfővárosunk gyermekeinek vagy semmi játszóhelyük nincsen, vagy a büzös-poros fülldt utca szolgál nekik azzal s hogy a fülldt, rekedt, büzös levegőjü utcán nem akad óvoszerre a fülldt, rekedt levegőjü, dohos lakás mérgező hatása ellen.

Gondolják meg az illetékesek, hogy a játszóterek elébb-utóbb elkerülhetetlen létesítése a város fejlődésével lépést haladva, mind nagyobb és nagyobb áldozatot fog követelni. Vegyék figyelembe, hogy olyan kedvező alkalmuk alig lesz, mint amilyen a lóversenyter felszabadulásakor fog kinálkozni.

Ezt az alkalmat tehát nem lehet, nem szabad elszalasztani. A székesfővárosnak magáévá kell tennie ezt az eszmét és polgármesterét a megvalósításában támogatnia, ha rákerül a sor. Hiszen nem vonhatja meg gyermekektől azt a területet, melyet évtizedeken át a lótenyésztés érdekében föntartott!